

РЕШЕНИЕ

№ 1649

гр. София, 15.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 17.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **9647** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 118, ал. 1 КСО.

АССГ е сезиран с жалба от К. И. Г. срещу Решение № 2153-21-112/04.06.2024 г., на директора на ТП на НОИ С. – град. Моли решението да бъде отменено. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – Директор на ТП на НОИ С. – град, чрез упълномощен юрисконсулт и в депозираните писмени бележки, поддържа становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от доказателствата по делото по молба на жалбоподателя от 03.07.2006 г., с Разпореждане № [ЕГН]/12.07.2006 г. на ръководителя по ПО му е отпусната наследствена пенсия от починалата му съпруга Ф. С. Х..

На 22.10.2012 г. жалбоподателят е подал заявление № МП-88757, с което е поискал да му бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/. Към заявлението са били приложени документите по чл. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС), необходими за преценката на претендираното право.

С Разпореждане № [ЕГН]/28 от 05.04.2013 г. на длъжностно лице по ПО е постановен отказ за отпускане на исканата пенсия. Същото е било обжалвано пред директора на ТП на НОИ С. – град, който с решение № РО-561/10.07.2013 г. е отменил

разпореждането. След отмяна на разпореждането, считано от 22.10.2012 г., на жалбоподателя е отпусната исканата лична пенсия за ОСВ и е разпоредено изплащането ѝ с добавка по чл. 84 КСО.

Със Заявление № 2108-21-3/08.02.2018 г. жалбоподателят е поискал да му бъде изплащана добавка по чл. 9 от Закона за политическата и гражданската реабилитация на репресирани лица (ЗПГРРЛ). С Разпореждане № [ЕГН]/30 от 17.04.2018 г. е разпореден отказ за отпускането ѝ.

След като жалбоподателят поискал документите му да бъдат изпратени до Комисията за установяване на обстоятелствата по чл. 4 от ЗПГРРЛ, с Определение № [ЕГН]/15.05.2018 г. административното производство е било спряно до произнасянето на Комисията.

След получено становище от последната, с Разпореждане № [ЕГН]/30 от 16.04.2019 г. е постановен отказ за отпускане на добавката.

Разпореждането е било обжалвано, като директорът на ТП на НОИ С. – град се е произнесъл с решение № 2153-181/14.06.2019 г., с което е отхвърлил жалбата. Това решение е обжалвано пред АССГ, който с решение по адм. д. № 9961/2019 г. е отхвърлил жалбата. С Решение № 4363/06.04.2021 г. на ВАС по адм. д. № 8639/2020 г. решението е отменено и преписката е върната на ТП на НОИ С. – град за ново произнасяне.

С оглед решението на ВАС, след събиране на нови доказателства от ДА „Архиви“, СО, от Централната комисия по чл. 4 ЗПГРРЛ и Министерство на правосъдието, е издадено Разпореждане № [ЕГН]/08.07.2022 г., с което пенсионният орган отново е разпоредил отказ за отпускане на исканата добавка.

С оглед мотивите в решението на ВАС, съгл. които е прието, че в случая е реализирана репресия, тъй като лицето е осъществявало трудова дейност, несъответстваща на квалификацията му, уменията му и правата му, с Решение № 2153-21-141/07.07.2023 г. на директора на ТП на НОИ С. – град е отменено разпореждането от 08.07.2022 г. като неправилно.

В изпълнение на решението в контролното производство са събрани относими доказателства от Минно-геоложкия университет, с приложени различни копия на лични картони на жалбоподателя и от Техническият университет – С., според които във ведомостите на университета има данни за лицето като асистент от 19.10.1975 г. до 21.06.1976 г. и като хоноруван преподавател за м.12.1975 г. – 110 часа, за м.04.1976 г. – 56 часа, за м.05.1976 г. – 96 часа и за м.06.1976 г. – 36 часа.

В Решение № 2153-21-141/07.07.2023 г. е прието, че жалбоподателят не е могъл да работи в ЖПЗ „Г. Д.“ на претендираната длъжност през периода 01.03.1965 г. до 01.10.1966 г., поради възрастта си, както и че периодът от 20.08.1993 г. до 31.12.1996 г. не следва да бъде удостоверяван като придобит в ДФ „С.“. В тази връзка административната преписка е изпратена на длъжностното лице по ПО за ново произнасяне съобразно мотивите в решението и дадените задължителни указания.

Решението е връчено на жалбоподателя на 18.07.2023 г., като е било обжалвано по съдебен ред, но с Определение № 8981/18.10.2023 г. на АССГ по адм. д. № 7564/2023 г. жалбата е оставена без разглеждане и производството по делото е прекратено. Определението е влязло в сила на 09.11.2023 г.

В изпълнение на влязлото в сила Решение № 2153-21-141/07.07.2023 г. е издадено Разпореждане № [ЕГН]/25 от 29.03.2024 г. на длъжностно лице по ПО, което в обжалваната част постановява, че жалбоподателят няма право на лична пенсия за

ОСВ, след незачитането на осигурителния стаж в ЖПЗ „Г. Д.“ и в ДФ „С.“. Посочени са периодите 01.03.1965 г. до 01.10.1966 г. и 01.10.1973 г. – 08.07.1974 г. в ЖПЗ „Г. Д.“ и от 20.08.1993 г. до 31.12.1996 г. в ДФ „С.“ на длъжност „почиствач на отливки в леярен цех“. С разпореждането са изпълнени указанията на Директора на ТП на НОИ С. – град досежно зачитането на посочения стаж, а също така и указанията на ВАС по отношение на добавката по чл. 9, ал. 1, т. 23 от ЗПГРРЛ и същата е отпусната считано от 01.03.2018 г. На основание чл. 99, ал. 1, т. 2, б. „г“ КСО е отменено разпореждането, с което отпусната пенсията за осигурителен стаж и възраст, и с оглед изключването на описания по-горе стаж е прието, че жалбоподателят няма право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Посочено е, че по отношение надвзетата лична пенсия за ОСВ длъжностното лице ще се произнесе с последващо разпореждане.

Разпореждането е обжалвано пред директора на ТП на НОИ С. – град, който с Решение № 2153-21-112/04.06.2024 г. е отхвърлил жалбата като неоснователна.

По делото са представени Заповед №1015-21-67/01.03.2021 г. за определяне на правомощията на Н. Ц. – началник сектор „отпускане на пенсии – втори“, като длъжностно лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване по смисъла на чл. 98, ал. 1, т. 1 и ал. 2 и чл. 99, ал. 1 КСО, както и Заповед № 1712/17.08.2015 г., видно от която Т. В. заема длъжността Директор на ТП на НОИ С. – град.

От правна страна съдът намира следното:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 117, ал. 1 КСО и с оглед представената Заповед № 1712/17.08.2015 г. (л.270), като с него е потвърдено разпореждане, също издадено от компетентен орган (л. 265). В тази връзка съдът намира възражението за нищожност на решението за неоснователно.

При издаване на процесното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила.

Неоснователно е възражението за липса на мотиви по отношение на незачетения стаж в ЖПЗ „Г. Д.“ и ДФ „С.“. Съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.Ш.1975 г., ОСГК мотивите към административния акт или към резолюцията за отказ за издаване на административен акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт. В случая мотивите в Решение № 2053-21-141/07.07.2023 г. са и мотиви на процесното разпореждане. Последното изрично препраща към влязлото в сила Решение № 2053-21-141/07.07.2023 г.

Мотивите на административния акт не се ползват със сила на пресъдено нещо, но обвързват страните по отношение на установените между тях факти. В случая между страните е установено с влязъл в сила административен акт, че осигурителният стаж в ЖПЗ „Г. Д.“ и ДФ „С.“ няма как да е положен от жалбоподателя и тази констатация обвързва страните за това обстоятелство.

По отношение на длъжностното лице по ПО, същото е задължено да изпълни указанията на горестоящия орган и да приеме за установени фактите, установени във влезлия в сила административен акт.

Ето защо, съдът намира, че при издаване на процесното решение не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са от такова естество и с такъв интензитет, че да обусловят отмяната на акта на процесуално основание.

По материалната законосъобразност на решението съдът намира следното:

Съгласно чл. 99, ал. 1, т. 2, б. "г" КСО влязлото в сила разпореждане по чл. 98 КСО може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато се установи, че

пенсията е неправилно отпусната или неправилно е отказано отпускането и.

КСО е специален закон, поради което и дерогира общия ред по АПК, като за запазване на фондовете на ДОО и за ограничаване неправомерното разходване на бюджета на ДОО законодателят предвижда специални правила, които са приложими в социалноосигурителните административни производства по КСО, в т.ч. и правната възможност в случай на неправилно отпусната пенсия органът, издал влязлото в сила разпореждане по чл. 98 от КСО да го отмени. Липсата на изрична разпоредба, че това право се преклудира, води до заключение, че законодателят е дал превес на защита на социалния интерес с възможността за проверки на влезли в сила разпоредения без ограничение във времето. Този извод е потвърден и от ВАС в Решение № 5642/09.05.2024 г. по адм. д. № 12074/2023 г.

При издаване на процесното разпореждане е посочено, че същото се издава в изпълнение на Решение № 2153-21-141/07.07.2023 г. Между страните не е спорно, че това решение е влязло в сила и като акт, изхождащ от горестоящ спрямо издателя на разпореждането орган, а именно от директора на ТП на НОИ С. – град, го задължава да действа съобразно указанията на този орган. В този смисъл длъжностното лице по пенсионното осигуряване действа в условията на обвързана компетентност, като следва да съобрази произнасянето си с указанията на горестоящия орган.

В конкретния случай директорът на ТП на НОИ С. – град е приел, че жалбоподателят няма как да е работил в ЖПЗ „Г. Д.“ поради непълнолетието си и забраната по чл. 112 от Кодекса на труда от 1951 г. (отм.).

Посочено е също така, че съгласно решение № 50.30.03.1989 г. на МС, СО „Вагонстроене“, част от което е Железопътен завод „Г. Д.“, считано от 26.05.1989 г. не съществува в правния мир като работодател. От това следва, че няма как УП-2 № 879/20.06.2002 г. да е издадено от този, несъществуващ към датата на издаването на УП-2, осигурител. Съгласно Решение 8216/25.06.2020 г., по адм. д. № 8922/2019 г. на ВАС пенсионните документи не могат да се подпечатват „от несъществуващ осигурител“.

Посочено е също така, че досежно период м.08.1993 г. до 31.12.1996 г. в пенсионното досие е приложен обр. УП-13 № ОА-УП13-121/16.05.2013 г., за осигурителен стаж, придобит в ДФ „С.“, на длъжност „почиствач леярнен цех“. Административният орган е проследил историята на ДФ „С.“ от създаването ѝ със Заповед № 54/14.06.1990 г., „като правоприменник на дъщерната фирма „С.“ от фирмата „Транстехника“ – С., образувана с решение № 50 на МС от 1898 г.“. Според заповедта ДФ „С.“ „поема съответната част от активите и пасивите, както и другите права и задължения на фирма „Транстехника“ по баланса ѝ към 31 май 1990 г.“. Органът е посочил, че ДФ „С.“ не е правоприемник нито на цялата фирма „Транстехника“, а само на част от нея – на дъщерната фирма „С.“, нито на СО „Вагонстроене“, което пък от своя страна е прекратено със създаването на ДФ „Транстехника“. Установеното от административния орган е в съответствие със съдебната практика, която константна и непротиворечива и приема, че между СО „Вагонстроене“, в състава на което се е намирал ЖПЗ „Г. Д.“, и ДФ „С.“ няма правоприменство – реш. № 11012/02.11.2021 г. на ВАС по адм. д. № 6585/2021 г.

Органът е посочил също така, че ДФ „С.“ няма леярнен цех, тъй като съгласно реш. от 13.08.1990 г. по гр.д. № 5208/1990 г. за регистрирането ѝ, предмет на дейност е проекто - конструкторска инженерингова дейност в областта на машиностроенето, хранително – вкусовата промишленост и селското стопанство. Липсва дейност по

производство и леене на метали, което изключвало и необходимостта от притежаването на леярски цех.

Горните мотиви са подробно развити във влязлото в сила Решение № 2053-21-141/07.07.2023 г., въз основа на което е постановено и процесното определение.

Към датата на подаване на заявлението за пенсиониране на жалбоподателя е зачетен стаж от трета категория в общ размер на 28 години, 06 месеца и 24 дни. През 2012 г., когато е подадено заявлението, мъжете придобиват право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 1 и ал. 2 при навършена възраст 63 години и 04 месеца и при зачетен осигурителен стаж 37 години и 04 месеца. С оглед обстоятелството, че зачетеният осигурителен стаж на жалбоподателя е по-малък, правилен и законосъобразен е изводът на административния орган, че същият не отговаря на кумулативното изискване за минимален осигурителен стаж.

Съгласно разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/ осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец. При липсата на годни доказателства, удостоверяващи стажа при двамата обсъждани осигурители, дори в рамките на косвен контрол за законосъобразност на решение № 2053-21-141/07.07.2023 г., не се установяват основания за незначитане на влезлия в сила административен акт и липсват доказателства, които да обусловят различни изводи, по отношение на спорния стаж.

Горното мотивира решаващ извод за неоснователност на подадената жалба, което обуславя отхвърлянето ѝ. Като последица от неуспешното оспорване на административния акт, съдът следва да уважи своевременно направеното от ответната страна искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгл. която възнаграждението по адм. дела е от 100 до 200 лева, жалбоподателят следва да заплати на НОИ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Водим от горното АССГ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. И. Г. срещу Решение № 2153-21-112/04.06.2024 г., издадено от Директора на ТП на НОИ С. – град.

ОСЪЖДА К. И. Г., ЕГН [ЕГН], да заплати на НОИ направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: